Pregaria.cat

Entrada

Deixar-se trobar (I)

Trobada de dues persones cansades

Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua.

(Evangeli de Sant Joan 4,6).

1.- El cansament de la dona samaritana

Estic farta d'aquest camí. Estic ben farta del sol aclaparant. Estic cansada de pujar, una vegada i una altra, la gerra plena d'aigua. És esgotador, és l'avorriment de tots els dies. Sense que ningú et doni les gràcies. Em sento del tot insatisfeta. La meva vida no té cap horitzó. Demà serà com ahir, com avui, com sempre. Ja fa molts anys que m'he quedat sense cap il·lusió. No hi ha novetat, no hi ha al·licients.

On és l'amor? Vols dir que hi ha realment amor? No puc creure en la joia, la pau i la tendresa. Aquesta és una vida miserable. Mentre ets jove hi ha qui et pot estimar; després entra la buidor. Una buidor com un desert sense final. Així em sento jo de tan cansada.

Avui tenim visita. Qui és aquest home que està al costat del pou? Tot sol, sembla cansat. Un foraster. És fort. No l'havia vist mai. Serà jueu o galileu?.

En ell hi ha quelcom de diferent. Sento una barreja de temor i d'atracció.

2.- El cansament de Jesús

Com agraeixo aquests moments de soledat, mentre els amics són al poble per queviures! El sol avui escalfa de valent.

Encara sento al cor la sotragada de Jerusalem. Quin Temple, quins carrers, quines muralles, quina gent! Els importants no em veuen amb bons ulls. Estan ofuscats per la llei, aquella Llei santa, que fan servir per a justificar els seus interessos. Oprimeixen el poble amb preceptes que ells no compleixen. No poden comprendre que el Pare és tot misericòrdia. Tard o d'hora tindrem un enfrontament. Ho començo a veure com a inevitable.

Abba, vull fer sempre la teva voluntat.

Aquesta dona que ve a cercar aigua fa cara de molt cansada. És una filla de Déu. M'ha mirat de reüll. I quina set que té de vida!.

3.- I tu, et sent cansat o cansada?.

Han acabat les vacances. Mentre esperes que sigui l'hora t'has assegut en un banc de la plaça. Potser experimentes aquella soledat tan coneguda. En el fons és ben amarga. Passa el temps. Omples el temps de tota mena d'experiències i situacions, i la soledat no marxa. S'amaga més a dintre per a tornar a sortir amb força. S'alimenta de les ganes de viure i no et fa viure. Avui, serà... com sempre.

No el veus; però Ell et mira. Amb tendresa, per cert. Veu el teu interior, fosc i buit de sentit. Ell que va fer tots els camins del seu país, potser avui voldria fer els del teu cor. S'apropa en el silenci, junt al pou de vida. No deixis que es ressequi el cor. Ell pot tenir aigua viva.

Vos, Senyor, sou el meu Déu. Jo us cerco.
Tot jo tinc set de Vos.
Per Vos es desviu el meu cor,
Com terra eixuta sense una gota d'aigua . (Del salm 62).